

У науци је широко прихваћен принцип под именом „Окамов бријач“. Он гласи: Објашњење које је најједноставније има највише изгледа да буде истинито. Код нас га циници преводe у једанаесту божју заповијест — „Не компликуј!“.

Како се овај принцип може примијенити на косовско-метохијски политички и државни чвор?

Чињенице су, независно од свих (узбурканих) емоција прилично једноставне.

Косово и Метохија је по свим правним правилима саставни дио Републике Србије. Албанци који живе на тој територији, независно од своје бројности, представљају националну мањину. Националне мањине имају бројна права, али не и право на отцјепљење и припајање туђе територије другој држави, па била то и држава за коју они осјећају да је њихова матична.

Након деценија неуспјешних политичких и других покушаја да створе сопствену републику, као први корак ка отцјепљењу, косовски Албанци су прибјегли терористичким актима. Србија /СР Југославија/ је војно-полицијским снагама сломила ту оружану побуну и у цјелости сарађивала са мисијом ОЕБС-а и другим међународним организацијама, доказујући да има сва права да се као држава брани од напада типично терористичке организације.

Србија није ратовала са косовским Албанцима. Она је све вријеме нудила политички дијалог и изражавала спремност да се постигне договор око њихове суштинске аутономије унутар државних граница Републике Србије.

Агресија НАТО-а на СР Југославију била је злочиначки чин, изведен из логике силе и лишен било каквог стварног разлога и оправдања заснованог на праву. Постојеће стање на Косову и Метохији није посљедица оружане побједе косовских Албанаца, већ

неиспуњених обавеза од стране такозване међународне заједнице (НАТО) потврђених Резолуцијом 1244 СБ УН.

Разумије се да су реалности везане уз Косово и Метохију далеко сложеније од ових једноставности. Али управо на њима мора да почива „Окамов бријач“ као средство за долажење до најбољег упутства за конкретну државну реакцију.

На самом почетку крвавог грађанског рата у бившој југословенској републици Босни и Херцеговини одржана је мировна конференција у Лондону (август 1992. године). СР Југославија, која је бранила интересе босанских Срба, била је представљена на интересантан начин. На челу делегације је био Добрица Ћосић — председник државе, а чланови су били Милан Панић — савезни премијер и Слободан Милошевић и Момир Булатовић као председници република чланица Федерације. Уважени књижевник и бард српске националне мисли, амерички бизнисмен који је савезну Владу водио са циљем да изглади односе са САД и двојица бивших комунистичких лидера — нашли су се у истом строју и са истим циљевима.

СР Југославија је тада већ била под претешким теретом санкција, уведених због

недовољног утицаја на Србе у БИХ. Њени аргументи заснивали су се на залагању за мир, поштовању једнаких права за све и примјени норми домаћег и међународног права. Али иако је све било неспорно, нико то није хтио да чује. Од педесет и четири државе-учеснице конференције, њих педесет и три је осуло дрвље и камење на Србе као једине виновнике свеколиког зла. Само је тадашња руска дипломатија, истина у пола гласа, изразила наду да ђаво није тако црн као што изгледа.

Већи степен осуде и изопштавања из друштва осталих народа тешко би се могао и замислити. Били смо сами, али били смо у праву. То је доказано након година суровог (и непотребног) грађанског рата, када су Срби мировним планом из Дејтона добили свој ентитет унутар БИХ, на 49 одсто њене државне територије. Са српског становишта то је било веома скупо, али и потпуно исплативо.

Оно што је 1992. године изгледало као немогуће, остварило се крајем 1995. године. Ово подсећање није залагање за рат (мада се ни он не може увијек избјећи), већ сасвим супротно, доказивање његовог бесмисла. Да би се нашло рјешење, оно мора бити праведно и прихваћено од свих. Сила никада и нигђе није успијевала у томе. Нарочито не на дужи рок.

„Велика Албанија“ је можда нечији сан, али то је суштински тешка ноћна мора. Македонија, Грчка и Црна Гора, које су тренутно мирне и несолидарне са званичним Београдом, не могу трајно остати у таквом стању. Посебно не када се ноћна мора почне претакати у кошмарну јаву. Послушне политичке гарнитуре морају пасти пред одлучношћу народа да брани своје вјековно постојање.

Неке су истине сурово једноставне. Попут оне да је устав сваке државе документ који представља сидро свакој власти. Он је израз политичке гравитације, јер држи на мјесту и ограничава степен слободе политичког кретања. Без обзира што неко понекад помисли да је то „мртво слово на папиру“.

(Спутник)